

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 490/2016
07.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници из породичних односа тужиље Б.Г. из Р., чији је пуномоћник Б.К., адвокат из Н.С., против туженог М.Г. из с.Б., Р., чији је пуномоћник М.Р., адвокат из К., ради вршења родитељског права и издржавања, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 497/15 од 22.12.2015. године, на седници одржаној 07.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 497/15 од 22.12.2015. године.

Образложење

Основни суд у Рашкој, пресудом П2 165/14 од 09.06.2015. године, одлучио је да родитељско право над заједничком децом парничних странака мал. В.Г., рођеним ... године у Н.П. и мал. Л.Г., рођеном ... године у Н.П., врши самостално мајка Б.Г. и наложио туженом да у року од осам дана од дана правноснажности ове пресуде мал. В.Г. и мал. Л.Г., преда тужиљи Б.Г., ради вршења родитељског права (став први изреке). Обавезао је туженог да на име издржавања заједничке малолетне деце плаћа и то на име издржавања мал. Л.Г. износ од 7.000,00 динара и на име издржавања мал. В.Г. износ од 9.000,00 динара, месечно, почев од правноснажности пресуде па убудуће, док постоји законска обавеза или ова пресуда не буде измењена, 01. у месецу за текући месец, непосредно или на текући рачун законског заступника мал. деце, мајци Б.Г. из Р. (став други изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев за износе преко износа досуђених у ставу другом изреке и то за износ од 3.000,00 динара за издржавање мал. Л.Г., и за износ од 1.000,00 динара за издржавање мал. В.Г. (став трећи изреке). Уредио је модел личних контаката између мал. деце Л. и В. Г. и оца М.Г., тако што ће их отац преузимати сваког другог викенда петком у 13,00 сати испред куће у којој деца буду живела са мајком, где ће их и враћати недељом у 13,00 сати, по недељу дана зимског распуста и 30 дана летњег распуста, а празнике наизменично код оца односно мајке (став четврти изреке). Одлучио је да свака странка сноси своје трошкове поступка (став пети изреке).

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж2 497/15 од 22.12.2015. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Рашкој П2 165/14 од 09.06.2015.године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужиља је благовремено поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побиијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), па је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља и тужени су ... године закључили брак у Р., из ког брака имају двоје заједничке малолетне деце, сина мал. В.Г., рођеног ... године и ћерку мал. Л.Г., рођену ... године. Тужиља и тужени су живели у заједничком домаћинству са родитељима, бабом и дедом туженог. Дана 20.09.2013. године, тужиља је напустила брачну заједницу, због озбиљно и трајно поремећених брачних односа а због противљења туженог и осталих укућана децу није повела са собом. Основни суд у Рашкој, пресудом П2 500/13 од 31.01.2014. године, констатовао је да је разведен брак парничних странака. Тужиља тренутно живи у изнајмљеном једнособном стану у М., за који плаћа закупнину у месечном износу од 40 евра, повремено је радно ангажована на паковању кафе, месечно заради око 22.000,00 динара и планира да се са децом врати код родитеља у К.. Родитељи тужиље живе у кући која је у њиховом власништву, нове је градње, полуспратна, од око 120 м2, која се састоји од четири собе, трпезарије са кихињом, купатила и оставе. Отац тужиље је запослен у приватној фирми, на пословима обезбеђења, са месечном платом од око 50.000,00 динара и заради још до 300 евра тако што са колегом ради приватно на инсталирању грејања и купатила, док мајка тужиље ради у Г.ц., где месечно зарађује од 34. до 36.000,00 динара. Родитељи тужиље су материјално помагали тужиљу за време брака и после напуштања породице туженог, дајући јој новац, храну и купујући одевне предмете за тужиљу и децу. Породица тужиље се бави и обрадом земље коју узимају у закуп и на тај начин обезбеђују додатне приходе. Браћа тужиље, живе и раде у Н.С.. Тужиља поседује адекватну стамбену и материјалну подршку своје примарне породице и у том смислу је у могућности да одговори на потребе своје деце. Малолетна деца су емоционално упућена на оба родитеља и оба родитеља имају близак и топао однос са децом. Тужиља има правилније васпитне ставове од туженог боље препознаје потребе деце везане за узраст и адекватно их задовољава. О деци углавном брине мајка туженог и она највећи део времена проводи са њима. Мал. В. је изложен разним притисцима од стране оца, а поготово деде по оцу, који му је говорио да ће да раскине уговор и неће му дати пушке и кућу на Р. ако остане да спава код мајке, да ће их мајка оставити и отићи у К. и да се никад неће вратити, а када је одлазио да спава код мајке деда га је називао вулгарним именима. Тужиља до сада није дискредитовала ауторитет оца и спремна је на сарадњу са оцем у интересу деце. Тужени са друге

стране, како би осигурао опстанак деце у својој породици, разним притисцима и уценама је увео мал. В. у конфликт лојалности, чиме је сопствене емоције и потребе ставио испред потреба и интереса малолетног детета. Тужила као мајка се представила као функционалнији родитељ у вршењу родитељског права. Центар за социјални рад у Р. је дао и предлог о уређењу одржавања личних односа малолетне деце и оца. Тужени је оснивач р. З. у Р., у коме месечно зарађује око 30.000,00 динара, заједно са укућанима бави се пољопривредом од које обезбеђује храну за сопствене потребе. Укућани туженог, отац, мајка, баба и деда су пензионери, живе у Б. у породичној кући, у којој има шест соба, кухињу и купатило. Тужени испуњава стамбене и финансијско материјалне услове за самостално вршење родитељског права. Центар за социјални рад је решењем од 26.05.2015. године одредио меру корективног надзора туженог, јер је тужили као мајци онемогућавао одржавање редовних контаката са малолетном децом, што указује да тужени не схвата у потпуности од каквог је значаја за раст и развој деце одржавање редовних контаката са родитељем који не врши родитељско право и не живи са децом, што компромитује родитељску компетентност туженог. За издржавање мал. деце странака и то за одећу, обућу и исхрану, личну хигијену и потребе приликом боравка у предшколској установи и школске обавезе, месечно је потребно и то за издржавање мал. В. износ од 15.000,00 динара и за издржавање мал. Л. износ од око 11.000,00 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су имајући у виду најбољи интерес деце, донели одлуку да родитељско право над мал. децом врши тужила као њихова мајка, обавезали туженог да на име издржавања малолетне заједничке деце плаћа и то на име издржавања мал. Л.Г. износ од 7.000,00 динара и на име издржавања мал. В.Г. износ од 9.000,00 динара и уредили одржавање личних односа између малолетне деце и туженог као оца, на начин ближе одређен у ставу четвртом изреке пресуде.

Одредбом члана 272. став 2. Породичног закона („Сл. гласник РС“, број 18/05, 72/11 и 6/15), је прописано, да, ако родитељи нису закључили споразум о вршењу родитељског права или суд процени да њихов споразум није у најбољем интересу детета, одлуку о поверавању заједничког детета једном родитељу, о висини доприноса за издржавање од стране другог родитеља и о начину одржавања личних односа детета са другим родитељем доноси суд.

Према томе, како су се нижестепени судови руководили најбољим интересом малолетне деце и одлуку о самосталном вршењу родитељског права од стране тужиле као мајке над малолетном децом, донели тако што су прихватили налаз и мишљење Центра за социјални рад у Р., а одлуку о доприносу за издржавање малолетне деце донели имајући у виду потребу малолетне деце и могућности туженог као дужника издржавања, узимајући у обзир и могућности ужиле као мајке и уредили начин одржавања личних односа између малолетне деце и туженог као оца, с обзиром на то да дете има право да одржава личне односе са родитељем са којим не живи, то су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

При томе, није није неопходно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, већ се тужени као ревидент упућује на

образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Миломир Николић,с.р.**